

Олександр Нагорний, підприємець, політик, публіцист

УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО НА МЕЖІ ХХ–ХХІ СТОЛІТЬ: ПАНСТВО ЧИ ХОЛОПСТВО, ЛІСК ЧИ НИЦІСТЬ?

(ультимативний есей)

Упродовж минулих віків українському національному хазяїну, господарю на власній Богом даній землі дісталось, як мовиться, на горіхи як від чужоземних загарбників, так і від української літературно-мистецької еліти. Ми не знайдемо жодного позитивного образу українця-господаря ані в історичних фоліантах, ані в літературно-мистецьких доробках. Така історична приреченість хазяйновитого народу втілювалася у нищівних, поразницьких приказках типу «або пан, або пропав» чи «прийде барин, барин нас розсудить», які загарбники звідусіль насаджували у висліді численних інвазій на українські землі, в душі й у дух українців.

Навіть у цивілізаційну епоху національної державності ХХІ ст. саме таким або подібним чином, категоріями й поняттями не суверена, а раба, нинішні владці змушують громадян України мислити, діяти й сподіватися, що інакше, як за цього дикунського ринку, жити не можна, що, буцімто, такою є владна істина в останній інстанції. Тож і навіюється єдино можлива альтернатива для українців, для українства і зрештою для усієї нації й держави України, що начебто єдиних рятівничих, неперевершених домінантних «баринів» у цілому світі є тільки лише двоє монстрів: Євросоюз і Російська Федерація. Як ніби українці допоки ще не доросли до панування у споконвічно своєму рідному домі.

На загал відбулася небачена й нечувана досі ніде історична облуда, яка у висліді нависла нищівною політико-економічною наругою над нацією, а саме: народ український у світових рейтингах, за промовчанням, з огляду на підневільну історичну долю не вартий нічого іншого, як відбутися розмінним мідяком у цій глобальній грі експлуататорів усіх мастей, копійчиною у кулуарних розбірках між тримачами генетичних фішок від старого

режимного СРСР. Та й кожен громадянин — це, згідно з їхніми розрахунками, звичайний обиватель, який далі свого носа під час покірнього викидання бюлетенів в урну нічого не бачить і не смислить, бо самотужки не є в змозі вести національну господарку, а збалансувати державний дебет з кредитом і поготів [1].

Мабуть, наявний стан речей по заслuzі усім «маленьким», «пересічним», «простим» українцям, яких шаленими інформаційними штурмами кличуть як не у союзнє, так в унітарне чи в інакше рабство. І то, незважаючи на казкову, чи не найліпшу, проте не підтверджену ані морально, ані матеріально Конституцію, що вона постійно розбалансовує націю. Громадян нинішньої республіки Україна всередині й зовні самовибрані владці силкуються знічев'я завербувати й приректи на віковічне вплетення в чужі для національної ментальності наднаціональні структури, які самі стоять на порозі неминучих лібертаріансько-демократичних революцій ХХІ століття. Натомість наш підприємницький варіант проекту основних засад Конституції України новітньої ринкової доби свідомо замовчується на усіх рівнях соціуму й політикуму [2; 3].

Закономірне запитання: хіба приклад незалежної конфедеративної Швейцарії не є взірцем для наслідування? Хіба не є вражаючим той факт, що за минулі 23 роки Україну, співзасновника ООН ще з 1945 року, і та, й інша східно-західні грабіжницькі сторони поставили на коліна, ба, навіть розпластали, й тепер силкуються розтоптати у допоки ще не розпроданій чорноземній багнюці?

Є ще й третя невблаганна у своїй здирницькій сутності сторона — це усі три гілки чинної високооплачуваної, нещадної до власного електорату й фахово упакованої в бюджетних шатах української влади, яка тримається гурту за частоколом вірнопідданих, так званих правоохоронних, а насправді правопорушних органів.

При цьому найболючішу проблему історично зусібіч відчужених

українських територій народ допоки мусить взяти в дужки до кращих часів. Так само українському загалу не слід позбуватися відповідальності за світове українство, за оті десятки мільйонів українців, як громадян, так і негромадян України, які змушені з останніх сил гарувати у світах, покинувши домівки й розірвавши історичні зв'язки з метрополією.

Колесо історії, яке розтоптало національну правду, сутність, владу, власність, історичний шляхетний чин, допоки курується скаредними до закостеніння мізків владотримачами, які у більшості своїй ментально є чужими українству. За два з лишком десятиліття матеріальну й інтелектуальну власність українського народу по-зłodійськи розграбовано, а хазяйський дух розмито семантично-диверсійними впливами на свідомість і підсвідомість мас.

Так звана «приватизація», а вірніше, трансформація загальнонародної власності в Україні від державної, в руки і в кишені декількох тисяч самообраних мафіозних сімей і кланів спричинила найнеймовірніше: не тільки лише колосальні матеріальні збитки для сімей громадян, але й нанесла невиліковну втрату генофонду нації, деморалізувала хазяйський чин українців і українства, опустивши народ до рівня наймитів і жебраків на власній, здавалося б, землі й у власнім допоки ще домі...

Тепер, на початках цивілізаційних зрушень, усі причетні до цього ментального антиукраїнського геноциду в метрополії й за кордонами, поливаючи душі, розум і серця українців отруйним ладаном смирення, аби раптом нація пробачила й забула про тотальні зловживання та ще й вивищила до владного олімпу світового рівня отих «слуг народу», які у псевдолегітимний спосіб, у нечуваних навіть за часів війни обсягах вчинили таку підлу, антилюдську фінансово-економічну й brutальну суспільно-політичну війну проти свого народу й проти нації України.

Що маємо на увазі? І з чого слід розпочинати тернистий шлях до правдивої свободи / liberty? Антиукраїнське зłodійство вседержавного

виміру має бути проаналізоване, оприлюднене й покаране у специфічний спосіб з огляду на невідворотність відновлення у повному обсязі прав усіх і кожного громадянина України на матеріальну та інтелектуальну власність, яку по-зłodійськи було розкрадено упродовж 1990–2013 р. р. Цей процес і результат юриспруденція кваліфікує як «віндикація»: у цивільному праві — спосіб захисту права власності, з допомогою якого власник може вимагати вилучення свого майна з чужого незаконного володіння.

Вкрай необхідною справою є реституція: відновлення відчужених минулою державою немайнових авторських та суміжних прав, а також прав на інтелектуальну власність, належних громадянам України апріорі, у тому числі майна і коштів, які належать Україні і громадянам держави у якості правонаступників минулого СРСР. Це стосується так само пограничних майнових і немайнових прав, у першу чергу несплачених гонорарів за тиражування / виконання / використання творів / винаходів, ноу-хау й інших об'єктів прав людини. Наявність чи відсутність громадян-власників — кожного дієздатного й недієздатного громадянина України на момент реституції не має суттєвого значення, оскільки права людини є непорушними, а успадковувати їх мають законні особи-спадкоємці.

Механізми реституції в Україні мають бути напрацьовані, проваджені й контрольовані новітніми компетентними, відданими ідеям законності, справедливості й патріотизму особистостями, громадянами України, які спільно з ошуканими співгромадянами та / або з їхніми спадкоємцями мають на руках оригінали таких документів: Трудову книжку / Книжку члена колективного господарства, Приватизаційні майнові сертифікати, Свідоцтва про право володіння акціями та / або Акції приватизованих підприємств та інших об'єктів державної, громадської чи колективної форми власності, Страхові Свідоцтва, / Страховые Свидетельства, Комсомольский билет, Профспілковий квиток / Профсоюзный билет включно Картка сплати членських внесків до профспілки / Карточка уплаты членских взносов в

профсоюз, Партийный билет члена КПСС з відмітками про сплату членських партійних внесків, ощадні книжки Ощадбанку.

Відтак, усе до цвяха особисте надбання, земля, рухоме й нерухоме майно а також основні фонди й оборотні активи держави: українських підприємств та організацій, колективних господарств, партійних, профспілкових та комсомольських організацій, що вони були відчужені у шахрайський спосіб, або насильницьким шляхом, мають бути оцінені згідно з ринковими цінами включно додана вартість та відсотки за користування згідно з розрахунками державно-громадських органів оцінки на момент реституції й підлягають поверненню законним власникам у сумах пропорційно втраченим зискам у перерахунку на вільно конвертовану валюту.

Затверджені раніше норми про передання у власність кожному громадянину України земельних ділянок, які мають бути виділені в натурі, належать до виконання для кожного громадянина коштом держави автоматично, безумовно та без зволікань за місцем постійного проживання особи на момент набрання чинності відповідного закону. Заборговані державою в особі Ощадбанку гроші й відсотки за користування особистими вкладками громадян включно кошти й відсотки на облігації державних позик минулих років та десятиліть належить повернути вже, усім і кожному.

Адже нині мов гриби-мухомори як у метрополії, так і у світах вілли та майнові комплекси юридичних та фізичних осіб є такими розкішними саме завдяки дармівщині й пільгам, що їх нові власники вже за часів незалежності вирвали привладними зубами у нації і лиш у такий спосіб отримали незаконні статки, перетворюючи кожного співгромадянина на раба. Тож реституція й віндикація на користь громади й кожного ошуканого українця зокрема має відбутися, аби не наразитися на новітню Коліївщину.

Такий стан речей, коли рекламно-інформаційні, телевізійні, мережеві та інші деструктивні побрехеньки задурманюють свідомість та підсвідомість

суверена влади в Україні, надалі терпіти не можна. Владний суверен допоки ще не заявив про свою жорстоку позицію під гаслом: «Віддайте нагробоване добровільно, бо буде біда!».

Найпершим і найнагальнішим кроком громади на цьому революційному шляху є розвиток національного товарного виробництва з метою 100% імпортозаміщення усіх без винятку товарів і послуг, які використовуються для потреб забезпечення функціонування та законної діяльності бюджетних юридичних і фізичних осіб, інших установ і організацій.

Навіть згідно з приблизними розрахунками кошти ПДВ, які не перетнуть митних кордонів України, а залишаться у державному бюджеті України, убезпечать виконання основної маси від задекларованих Основним Законом соціальних зобов'язань держави перед народом.

Зважаючи на тотальне засилля совкомівсько-соціалістичної системи розподілу матеріальних благ в Україні в епоху ринкових трансформацій, які призвели до всезагального зубожіння абсолютної більшості громадян України й до неконтрольованого знизу збагачення окремих груп осіб, наближених до важелів розподілу соціальних благ та преференцій, нижче до обговорення й застосування пропонується такий Ультиматум у якості керівництва до дії у найширших колах громадськості молоді української нації.

Невідкладно, вже і зараз слід вчинити першочергове підвищення рівня пенсійного забезпечення малозабезпечених верств населення щонайменше у 2–3 рази від нинішнього жалюгідно рівня. Пожвавлення ринку товарів і капіталів відбудеться негайно.

А яким чином інакше йти до Європи? Хіба зі 100–Євро-жебрацькою місячною пенсією, яку нараховано за 30–40 років трудового стажу?! Адже панує хижацька система пенсійного забезпечення абсолютної маси громадян України на рівні близько 100 доларів США / 100 Євро на місяць для

абсолютної більшості пенсіонерів незалежно від трудового стажу і середнього заробітку упродовж 60 трудових місяців, який кожен пенсіонер має обирати особисто.

Упродовж майже чверті століття після початку національно-визвольної боротьби українського народу за свободу, за незалежність і за права кожної людини на гідне громадян–республіканців життя, на працю, на власність, на достойне матеріальне забезпечення з настанням непрацездатності й пенсійного віку народ в Україні дедалі глибше впадає у прірву ілюзій щодо можливості сягнути бодай дешиці від того добробуту людини й громадянина, який забезпечено у цивілізованому світі.

Програмний продукт Пенсійного фонду України з обчислення й нарахування пенсій так званим «пересічним громадянам» облаштовано у шахрайський спосіб: без так званих соц-сов-комівських пільг і преференцій ані громадянин, який сумлінно трудився увесь свій вік, ані підприємець, який неухильно сплачував до бюджету податки, внески, збори, мито, інші платежі, не є у праві отримати достойне європейця пенсійне забезпечення з настанням похилого віку.

Найбільшою пожадливістю у царині розграбунку коштів пенсійного фонду вирізняються ті ж таки «слуги» цього самого «пересічного українства», які позірно галасують за «покращення життя вже сьогодні», а насправді — ратують за власне чревоугодство навіки, за європейські маєтки награваним у жебрацькій Україні коштом. Адже неконтрольована нацією й народом скаредна, бездуховна, безсовісна, бездарна й безтолкова влада усіх рівнів — це є єдино вартісний для них важіль та інструмент як вивищеності, так і наглості, так і страху перед всенародним гнівом, який охоплював фактично усі нації світу, що вони цивілізувалися у ринковий простір упродовж минулих 2–3-х віків. Відтак стихійний бунт, переростав у лібертаріанську революцію і, як правило, перемагав усю тимчасову привладну нечисть, бо був праведним!

Черговою пустою фішкою безсовісного популізму від привладних українських грабіжників виявилася нещодавна законодавча лихоманка: *«Украинцам пересчитают пенсии на новый лад. Механизмы перерасчета: В Украине вступил в силу закон О внесении изменений в некоторые законы Украины относительно назначения и индексации пенсии.»* [4].

Окрилені власними несанкціонованими надприбутками, ринково неосвічені райці вже знову готові виправдати власну скаредність, покладаючи на неімущих власну вину, буцімто, масовий спротив народу завадив їм вчинити навіть мізерні донарахування до пенсій жебраючим українцям–пенсіонерам. Самі почергово зорганізували черговий Майдан, і самі ж з того усього скористалися нашим національним коштом!

Найважливішого гасла: *«Справедливий розподіл матеріальної винагороди й достойне життя кожного громадянина-трудівничого України!»* на жодному майдані, з жодного бюджетного чи приватного телеканалу в Україні чи деінде не прозвучало. Так ніби цим має займатися Євросоюз чи хтось із церковників, які тільки й чекають покірності й немірної дармівщини у вигляді дешевої кваліфікованої робочої сили та традиційних для совкомівської дійсності грошових поборів — пожертв коштом нинішніх і наступних поколінь українців.

При цьому жодного винного у такім системнім всеукраїнським дерибані українці, як завжди не знайдуть. Натомість маєтки й статки нуворишів множаться у геометричній прогресії. І це навіть не дикий, а дикунський псевдокапіталізм, адже дикуни сучасності не створюють доданої вартості, а тільки лише нагло привласнюють її, плодячи немірну розкіш блатних «сімей»... На зимові канікули роз'їдуться в Австрійсько–Євроальпи, аби, так би мовити, покайфувати у допоки не конфіскованих хоромах, густо викрашених гіркими українськими слізьми, потом і кров'ю покірних рабів XXI століття...

Зарадити такій несправедливості й відвертому узурпаторству на

початках мають сумлінні політики й авторитетні особистості, які є у стані розважливо, фахово й мудро вчинити розумні кроки до формування громадянського суспільства у напрямі цивілізованих, мирних реформ. Якщо такі реалії не будуть належним чином сприйняті й акцептовані тримачами владних повноважень, тоді настає час Ультиматуму:

1. Негайно припинити розіграний про людське око майданний фарс, який насправді покликаний виправдати ретельно зорганізований упродовж минулих 4-х років грабіж українського бюджету, спричинений синергією зусиль як влади, так і так званої «опозиції», що вони під «шумок» несвідомих прихильників силкуються цим самим пояснити чергову бюджетну й валютну кризу, шалені кошти від якої осідають у їхніх власних гаманах.
2. Вчинити гласну повновартісну інвентаризацію національного надбання формі доступного кожному дієздатному українцеві звіту бюджету та національних позабюджетних структур, де окремим розділом опублікувати у засобах масової інформації розгорнуті статті видатків Пенсійного фонду України й інших фондів, які фактично здійснюють пенсійні та привілейовані виплати, доплати й надбавки усім так званим пільговим групам громадян України, які фінансуються коштом державного бюджету включно окремий підрозділ «пільгові категорії»: КІРС / КПУ, ВЛКСМ / ЛКСМУ, ВЦРПС різних рівнів, рангів і соціальних станів.
3. Опублікувати для відома широкого всеукраїнського загалу результати інвентаризації майна і коштів резидентів та нерезидентів (фізичних та юридичних осіб), які мають кредиторську заборгованість як перед бюджетом України, так і перед нерезидентами України в сумі еквівалентній понад 10000,00 (десять тисяч) доларів США.
4. У якості досудового розслідування вчинити опис належних вказаним у п. 3 юридичним та фізичним особам майна / коштів і надати цьому майну / коштам статус податкової застави.

5. Ліквідувати усілякі чинні доплати, надбавки, премії та інші незароблені виплати, а також інші додаткові кошти, які не є передбачені у штатному розписі для державних / муніципальних чиновників усіх рівнів.
6. Обмежити оплачувані коштом бюджетів усіх рівнів держави України витрати на відрядження і прийом делегацій з-за кордону терміном сім діб включно вихідні й святкові дні та кількістю один раз для одних і тих самих осіб на протязі фінансового року.
8. Припинити, починаючи з 1 січня 2014 року, нарахування й виплати пенсій, а також інших пільгових коштів, які не враховані в окладі і доплаті за стаж державним / муніципальним чиновникам, що вони продовжують працювати після призначення пенсії й отримують кошти як за місцем праці, так і з державних фондів.
9. Негайно вчинити комплекс заходів щодо повного імпортозаміщення товарів і послуг, які використовуються у процесі діяльності державних та муніципальних органів влади України (за винятком ліцензійного програмного забезпечення, а також запасних частин для транспортних засобів і засобів контролю, які знаходяться на озброєнні національних формувань та на балансі державних / муніципальних закладів охорони здоров'я).
10. Вчинити з 01 січня 2014 року планомірне скорочення штату службовців / працівників вищої та середньої ланки органів державного / муніципального управління: міністерств, відомств, державних адміністрацій із розрахунку 5% щомісячного скорочення штатного персоналу (а не тільки лише штатних одиниць), що у висліді має складати 60% загального скорочення кількості державних службовців упродовж 2014 року.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Нагорний О. М. BUSINESS в Україні : науково-публіцистична трилогія. Кн. I : 1000 дрібниць власної справи : етапи сходження [Електронний ресурс]. — Львів : Українські технології, 2005. — 232 с. — Режим доступу до сайту : http://vk.com/doc107756497_41819449.
2. Нагорний, О. М. Конституція України новітньої ринкової доби [Електронний ресурс] / Олександр Миколайович Нагорний // Конституціоналізм в Україні : ідеї, концепції, доктрини (історія і сучасність) : матеріали Другої Всеукраїнської наукової Інтернет-конференції (25 квітня 2013 р.). — Львів : Національний університет «Львівська політехніка» : Навчально-науковий інститут права і психології : кафедра історії держави і права, 2013. — №9. — Режим доступу до сайту : http://historylaw.lp.edu.ua/index.php?option=com_content&view=category&id=45&Itemid=66.
3. Нагорний О. М. Про семантику, ідеологію і Конституцію України новітньої ринкової доби : науково-публіцистична монографія [Електронний ресурс]. — Львів : СПОЛОМ, 2009. — 128 с. — Режим доступу до сайту : http://vk.com/doc107756497_41797172.
4. Власть и оппозиция совместно изменили механизм перерасчета пенсий украинцев. // Корреспондент.net, 14 мая 2013 [Електронний ресурс]. — Режим доступу до сайту : <http://korrespondent.net/business/economics/1558611-vlast-i-oppoziciya-sovmestno-izmenili-mehanizm-pererascheta-pensij-ukraincev>.